

پیام شرکت کنندگان در کنفرانس دوازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) به مردم مبارز ایران

کارگران و زحمتکشان، زنان، دانشجویان و جوانان مبارز، روشنفکران انقلابی، خانواده‌های جانبازان راه آزادی و سوسیالیسم، فعالین و هواداران سازمان!

ما شرکت‌کنندگان در کنفرانس دوازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) به شما درود می‌فرستیم. درود گرم ما به شما مردم قهرمانی که به نبرد حماسی و تاریخ‌ساز علیه یکی از ارتجاعی‌ترین، ضد انسانی‌ترین و بی‌رحم‌ترین رژیم‌های استبدادی تاریخ بشریت برخاسته‌اید. نبردی چنان افتخارآفرین که تحسین تمام توده‌های زحمتکش مردم سراسر جهان را برانگیخته است. عظمت این مبارزه صرفاً در این نیست که ما توده‌های مردم ایران به رغم تمام وحشی‌گری‌های جمهوری اسلامی، با بی‌رحمانه‌ترین سرکوب و کشتار، استوار و پیگیر به مبارزه ادامه داده‌ایم، بلکه مبارزه‌ای تاریخی است که دامنه تأثیرات آن از محدوده جامعه ایران فراتر می‌رود و با پیروزی قطعی، لااقل چهره سیاسی منطقه خاورمیانه را دگرگون خواهد ساخت.

از همین رو، بنا به اهمیت تاریخی این مبارزات است که مردم جهان، اخبار این مبارزه را با شور و اشتیاق دنبال می‌کنند، همبستگی خود را با این مبارزات اعلام می‌دارند و خود را در پیروزی توده‌های مردم ایران سهیم می‌دانند. لذا وظیفه سنگینی بر دوش توده‌های مردم ایران قرار گرفته است. ما باید با تشدید مبارزه، بر چیدن تمام نظم ارتجاعی موجود و استقرار نظمی نوین و نمونه‌وار در ایران، نشان دهیم که سزاوار این همبستگی و حمایت بین‌المللی توده‌های مردم سراسر جهان هستیم.

کارگران و زحمتکشان!

دیگر بر کسی پوشیده نیست که حاکمیت ننگین و ستمگرانه جمهوری اسلامی در ایران، عظیم‌ترین صدمات را به مردم کارگر و زحمتکش وارد آورده است. ارمغان جمهوری اسلامی برای توده‌های کارگر و زحمتکش در این سی سال، جز تشدید استعمار، فقر، بی‌حقوقی و استبداد چیز دیگری نبوده است. نظم موجود، تمام زندگی مردم کارگر و زحمتکش را تباہ کرده است. در طول تمام این سال‌ها، نمی‌توان حتی یک سال را نمونه آورد که لااقل وضعیت مادی و معیشتی‌مان بهتر شده باشد. روز به روز شرایط زندگی و کاری توده‌های کارگر و زحمتکش وخیم‌تر شده است. سطح زندگی‌مان مدام تنزل یافته تا بدانجا که امروز اکثریت بزرگ مردم ایران به زیر خط فقر سوق داده شده‌اند. این در حالی‌ست که گروه اندکی انگل، متشکل از سرمایه‌داران، ثروتمندان و سران دزد و فاسد رژیم جمهوری اسلامی با چپاول و غارت حاصل دسترنج توده‌های کارگر و زحمتکش مردم، ثروت‌های افسانه‌ای اندوخته‌اند. این نظم ارتجاعی و ظالمانه همواره مورد نفرت کارگران بوده و این نفرت و انزجار را در بی‌شمار مبارزات خود در دوران استقرار جمهوری اسلامی نشان داده‌اند. سراسر این دوران مملو است از اعتصابات، تظاهرات تجمعات اعتراضی و ده‌ها شکل دیگر از مبارزات کارگری. جمهوری اسلامی در این سال‌ها همواره کوشیده است با سرکوب اعتراضات کارگران، اعدام و به بند کشیدن پیشروترین و آگاه‌ترین نیروهای جنبش کارگری، این موج نارضایتی و نفرت از نظم موجود را مهار کند، اما هرگز نتوانسته در عزم و اراده کارگران به ادامه مبارزه خللی ایجاد نماید. هم اکنون نیز ده‌ها تن از کارگران به خاطر دفاع از حقوق صنفی و سیاسی و مبارزه برای تحقق اهداف آزادی‌خواهانه و سوسیالیستی خود، در زندان‌های رژیم به بند کشیده شده‌اند.

اکنون زمان قطعی برای سرنگونی نظم موجود فرا رسیده است. هم اکنون مردم کارگر و زحمتکش در مبارزات عمومی، در راهپیمایی‌ها، تظاهرات و سنگربندی‌های خیابانی حضور دارند. اما این حضور برای حصول به پیروزی کافی نیست. هم اهداف آزادی‌خواهانه و سوسیالیستی طبقه کارگر و هم پیروزی مبارزه عمومی مردم علیه ارتجاع حاکم، نیازمند حضور مستقل و متشکل طبقه کارگر در جنبش سیاسی کنونی برای سرنگونی جمهوری اسلامی و پیروزی انقلاب است. بی‌هیچ تردیدی باید گفت که گرچه راهپیمایی‌ها و تظاهرات عمومی مردم ضرباتی پی‌درپی به رژیم ستمگر حاکم وارد می‌آورد، اما این اشکال مبارزه به تنهایی نمی‌تواند، رژیمی سر تا پا مسلح و فوق ارتجاعی را سرنگون کند. ارتقاء سطح مبارزات کنونی نیازمند برپایی یک اعتصاب عمومی سیاسی است. برپایی این اعتصاب نیز مقدم بر هر چیز، تنها در ید قدرت کارگران و توده‌های زحمتکش، معلمان پرستاران و کارکنان موسسات خصوصی و دولتی‌ست.

کارگران ایران برای تحقق اهداف آزادی‌خواهانه و سوسیالیستی خود و برای پیروزی مبارزات کنونی، باید در برپایی این اعتصاب پیش قدم باشند. این وظیفه بزرگی است که در لحظه کنونی در برابر طبقه کارگر ایران قرار گرفته است. زنان مبارز!

درد و افتخار بر شما که در پیشاپیش نبردهای خیابانی، پرچم مبارزه علیه ستمگران را به اهتزاز درآوردید. مبارزه زنان مبارز و قهرمان که با شجاعت تمام در صحنه‌های نبرد رودرروی با نیروهای نظامی و سرکوب حضور دارند، حیرت تمام جهانیان را برانگیخته است. سمبل‌های مبارزات امروز مردم ایران، قهرمانانی امثال ندا هستند که قهرمانانه در برابر سرکوبگران ایستاده‌اند و جان خود را فدای رهایی مردم ایران کرده‌اند. این مبارزه سترگ زنان، نشان دهنده آگاهی و عزم استوار زنان به رهایی از شر تمام ستم‌هایی است که بر آنها اعمال شده است. اما پوشیده نیست که این مبارزه در یک لحظه پدید نیامده است بلکه برآمده از مقاومت، اعتراض و مبارزه‌ای است که از همان فردای به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی علیه این رژیم ارتجاعی و زن‌ستیز آغاز گردید. میلیون‌ها زن در مبارزاتی که به قیام و سرنگونی رژیم سلطنتی انجامید، حضور یافتند تا به مطالبات طبقاتی، عمومی و مطالبات مختص خود زنان دست یابند. اما با استقرار جمهوری اسلامی و در پی آن شکست انقلاب، نه فقط این مطالبات تحقق نیافت، بلکه دولت دینی که بنا به خصلت ارتجاعی‌اش زن را نصف مرد و شهروندی درجه دو می‌داند، تلاش نمود حتی دست‌آوردهای سال‌های گذشته مبارزات زنان را نیز باز پس گیرد و سمتگری و نابرابری جنسیتی را به کمال رساند. مقاومت و مبارزه زنان، پاسخی بود که به ارتجاع حاکم داده شد. این مبارزه که در چند سال اخیر شکلی سازمان یافته‌تر به خود گرفت، با واکنش قهرآمیزی از سوی جمهوری اسلامی و دستگیری و محکومیت به زندان و شلاق پاسخ داده شد. اما مقاومت و مبارزه ادامه یافت و اکنون در مبارزات خیابانی در تظاهرات، در راهپیمایی‌ها و سنگربندی‌های خیابانی به نقطه باشکوه خود رسیده است. این مبارزه آشکارا نشان می‌دهد که زنان با قاطعیت دریافته‌اند که بدون برافتادن جمهوری اسلامی، بدون جدایی کامل دین از دولت، برابری کامل و بی قید و شرط زنان و برافتادن هر گونه تبعیض، ستم و نابرابری جنسیتی ممکن نیست. این بی تردید درست‌ترین مسیری است که زنان در آن گام نهاده‌اند و آن‌ها را در پیشاپیش نبردهای کنونی قرار داده است. این مبارزه از حمایت و پشتیبانی عموم توده‌های مردم ایران و جنبش‌های اجتماعی رادیکال برخوردار است. ما نیز به این مبارزه افتخار می‌کنیم و از هیچ تلاشی برای پیروزی آن فروگذار نخواهیم بود.

دانشجویان مبارز!

نیاز به تکرار نیست که دانشگاه‌های سراسر کشور در تاریخ اخیر ایران، همواره یکی از سنگرهای برجسته آزادی‌خواهی و مبارزه علیه رژیم‌های استبدادی ستمگر حاکم بر ایران بوده است. بدون دلیل نبود که رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی تلاش نمود در سال ۵۹ با سرکوب خونین و کشتار دانشجویان و بستن دانشگاه‌ها، زمینه را برای ایجاد اختناق هولناک و کشتار وحشیانه سال‌های دهه ۶۰ هموار سازد. اما جنبش دانشجویی به رغم تمام اقدامات سرکوبگرانه و ارتجاعی رژیم بار دیگر سر بلند کرد و در برابر ارتجاع حاکم قرار گرفت. این جنبش که از اواسط دهه ۸۰ و با قیام دانشجویی ۱۸ تیر به مرحله نوینی از مبارزه با استبداد حاکم وارد شد تا به امروز یک لحظه رژیم ارتجاعی حاکم را آرام نگذاشته است.

واقعیتی است بر همگان روشن که در مبارزات چند ماه اخیر مردم ایران، نقش اصلی در سازماندهی مبارزات و تداوم آن را دانشجویان و جوانان بر عهده داشته‌اند هم اکنون صدها تن از دانشجویان در زندان‌های رژیم گرفتارند. با این همه در همین لحظه نیز دانشگاه‌های سراسر کشور به رغم تمام سرکوب‌ها و وحشی‌گری‌های جمهوری اسلامی، سرشار از شور و شعور مبارزاتی دانشجویان علیه نظام بیدادگر حاکم بر ایران است.

دانشجویان مبارز!

به رغم این واقعیت که هم اکنون میلیون‌ها تن از مردم ایران به مبارزات علنی روی آورده‌اند، به رغم این که تظاهرات و راهپیمایی‌های خیابانی همچنان ادامه دارد، اما این حقیقت نیز پوشیده نیست که هنوز میلیون‌ها تن از توده‌های کارگر و زحمتکش درگیر این مبارزه علنی و مستقیم نشده‌اند. یا دقیق‌تر به جنبش سیاسی که هم اکنون در جریان است نپیوسته‌اند. این نیروست که می‌تواند توازن قوا را به طور قطعی به نفع انقلاب و سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی تغییر دهد. لذا دانشجویان مبارز دانشگاه‌های سراسر کشور که بخش آگامتر توده‌های جامعه را تشکیل می‌دهند، وظایفی سنگین‌تر از گذشته و امروز بر دوش دارند. تداوم اعتراضات و مبارزات تا پیوستن عموم توده‌های زحمتکش مردم به جنبش یکی از وظایف مهمی است که در برابر دانشجویان و جوانان قرار گرفته است. علاوه بر این، وظیفه دیگر دانشجویان در شرایط کنونی تلاش برای آگاه‌سازی و تسریع روند پیوستن توده‌های میلیونی مردم زحمتکش به این جنبش است. این تلاش در ابعاد توده‌ای می‌تواند از طریق بردن ایده اعتصاب عمومی سیاسی به میان کارگران و زحمتکشان و تلاش برای برپایی آن تحقق یابد.

تلاش خود را برای انجام این وظایف مشترک دو چندان سازیم. ما در این تلاش و مبارزه، دست شما را به گرمی می‌فشاریم.

خانواده‌های جان‌باختگان راه آزادی و سوسیالیسم!

صمیمانه‌ترین درودهای ما را بپذیرید. ما در برابر استواری، بردباری و مقاومت شما که بهترین عزیزان خود را در راه آزادی و برابری توده‌های مردم ایران از دست داده‌اید، سر تعظیم فرود می‌آوریم. ما همواره خود را در کنار شما احساس می‌کنیم. فرزندان، مادران و پدران شما، رفقا و دوستان ما، قهرمانان واقعی مردمی هستند که هیچگاه در برابر ستمگران تاریخ تسلیم نشدند و برای رهایی از چنگال بیرحم رژیم‌های مرتجع و ضد انسانی، از جان خود نیز دریغ نکردند.

عزیزان شما و ما، قهرمانانی هستند که به خاطر اهداف و آرمان‌های انسانی، آزادی‌خواهانه و سوسیالیستی در نبرد با دشمنان بشریت جان خود را فدا کردند. آن‌ها همواره در قلب توده‌های مردم ایران جای دارند و زنده‌اند و هرگز فراموش نخواهند شد.

جمهوری اسلامی در طول تمام دوران حیات ننگین‌اش، هزاران تن از مردم قهرمان ایران را به جوخه اعدام سپرد. تنها متجاوز از هزار تن از اعضا و هواداران سازمان ما را کشتار کرد. ده‌ها هزار تن را سال‌ها به بند کشید. هزاران زندانی سیاسی را یکجا به قتل رساند، تا مگر اراده توده‌های مردم ایران را درهم بشکند. اما به گواه تمام تاریخ بشریت، هرگز بیدادگری و وحشی‌گری طبقات حاکم نتوانسته و نمی‌تواند، توده مردم را از تلاش و مبارزه برای رهایی از شر ستمگران بازدارد. با وجود تمام فجایع و بیرحمی‌های رژیم جمهوری اسلامی علیه مردم ایران، مبارزاتی که هم اکنون در برابر چشمان همگان در جریان است، به وضوح همین حقیقت را نشان می‌دهد.

جمهوری اسلامی در موج نوین مبارزات مردم ایران نیر توحش و بربریت یک رژیم ستمگر مذهبی را به اوج رساند. مردم را در خیابان‌ها به گلوله بست، در اسارتگاه‌های قرون وسطایی خود در زیر شکنجه به قتل رساند و اجساد نیمه جان را به آتش کشید. هزاران تن را به بند کشید، اما این وحشی‌گری نیز رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی را نجات نخواهد داد، بلکه لحظه سرنوینی آن را نزدیکتر خواهد ساخت. ما ضمن ابراز همدردی با خانواده‌های جان‌باختگان آزادی‌خواه مبارزات اخیر مردم ایران، خود را در غم آن‌ها سهیم می‌دانیم و به استواری و مقاومت آن‌ها درود می‌فرستیم.

ما یک بار دیگر به خانواده‌های جان‌باختگان سازمان و تمام جان‌باختگان راه آزادی و سوسیالیسم درود می‌فرستیم و بر عهد و پیمان همیشگی خود برادامه نبرد تا پیروزی و استقرار جامعه‌ای سوسیالیستی که در آن انسان‌های آزاد و برابر در رفاه و خوشبختی زندگی کنند، تاکید می‌کنیم.

رفقا، فعالین و هواداران سازمان!

افتخار بر شما که همواره حتا در دشوارترین شرایط به اهداف و آرمان‌های سوسیالیستی و آزادی‌خواهانه سازمان وفادار مانده و به مبارزه خود ادامه داده‌اید.

رفقا! همانگونه که در اسناد مصوب کنفرانس دوازدهم سازمان منعکس است، این کنفرانس بار دیگر بر مواضع سوسیالیستی و انقلابی سازمان مهر تأیید زد و خط مشی انقلابی، تاکتیک‌ها و مواضع سیاسی ما را ترسیم نمود. دوران جدید و پر تلاطمی در مبارزات مردم ایران آغاز شده است. این دوران، نویددهنده فرا رسیدن یک دوران تحولات انقلابی‌ست. جمهوری اسلامی که با انبوهی از تضادها و بحران‌ها روبروست، به پایان خط رسیده است. تمام سیاست‌های هیئت حاکم با شکست روبرو شده است. توده‌های هرچه وسیع‌تری از مردم ایران به مبارزه روی می‌آورند که به نیازهای تحول انقلابی جامعه پاسخ دهند.

انبوهی از وظایف در برابر ما قرار گرفته است. تمام سرنوشت جنبش کنونی و مبارزات انقلابی مردم ایران، بار دیگر وابسته به این مسئله است که با رشد و اعتلاء بیشتر جنبش و وسعت گرفتن انقلاب، سرانجام، قدرت سیاسی در دست کدام طبقه قرار خواهد گرفت. بورژوازی داخلی و بین‌المللی تمام تلاش و امکانات خود را به خدمت گرفته تا مانع از رادیکال شدن جنبش و هژمونی طبقه کارگر در آن گردد. وظیفه ما است که تمام نیرو و توان خود را برای تأمین هژمونی طبقه کارگر در جنبش و کسب قدرت سیاسی توسط کارگران و زحمتکش‌شان به کار گیریم. باید هر تلاش ممکن را در این جهت و برای متشکل ساختن هر چه بیشتر کارگران و ارتقاء آگاهی طبقاتی آن‌ها به کار گرفت. این مهم‌ترین وظیفه کل سازمان، فعالین و هواداران سازمان است.

جنبش انقلابی توده‌های مردم ایران، هر روز وسعت بیشتری به خود می‌گیرد، نیروهای جدیدی به عرصه مبارزه علنی و مستقیم روی می‌آورند. باید در این مبارزات حضوری فعال داشت و با طرح شعارهای صحیح و رادیکال، تظاهراتها و راهپیمایی‌ها را تقویت و رادیکال کرد. سازمان یافته حرکت کنید، به سازماندهی توده‌ها یاری رسانید، شعارها، برنامه و تاکتیک‌های سازمان را به میان وسیع‌ترین توده‌های مردم ببرید. در عین حال مادام که هنوز رژیم در موقعیتی

است که می‌تواند لطماتی به ما وارد آورد، در فعالیت‌هایمان، به ویژه در مبارزات علنی، ضوابط امنیتی مسائل را دقیقاً مد نظر قرار دهیم. فعالیت مخفی و علنی را حساب شده و دقیق تلفیق کنیم. به خاطر داشته باشیم که نباید به دام نیروهای سرکوب بیافتیم تا در لحظات حساس‌تر جنبش بتوانیم با حضور خود، تأثیرات برجسته‌تری بر روند انقلاب و پیروزی آن داشته باشیم.

مردم مبارز ایران!

راه نجاتی جز ادامه و تشدید مبارزه نیست. جمهوری اسلامی به آخرین لحظات عمر ننگین‌اش رسیده است بحران‌های متعددی که جامعه ایران را فرا گرفته است، نشانه پوسیدگی و زوال نظم موجود است. جمهوری اسلامی که اکنون دیگر اساساً تکیه‌گاه‌اش نیروهای مسلح است، تا لحظه سرنگونی از هیچ جنایتی فروگذار نخواهد کرد. باید برای مقابله با آن از تمام اشکال مبارزه استفاده کرد. باید به تاکتیک‌هایی روی آورد که تلفات ما را کاهش دهد و کارایی نبردهای سرکوب را از بین برد. موثرترین شیوه‌ای که می‌تواند در این مسیر به کار آید، روی آوری به اعتصابات عمومی و برجسته‌ترین آن، اعتصاب عمومی سیاسی است. این اعتصابات نه فقط از نظر اقتصادی و سیاسی کمر رژیم را خواهد شکست، بلکه قدرت نیروهای سرکوب را نیز محدود خواهد ساخت. در درون نیروهای سرکوب، شکاف و تزلزل ایجاد خواهد کرد و شرایط لازم را برای سرنگونی رژیم از طریق قیام مسلحانه فراهم خواهد ساخت. این تجربه‌ای است که انقلاب و قیام بهمن ۵۷ به ما آموخت. همین تجارب، کارایی کمیته‌ها و شوراهای محلات را نیز برای سازماندهی توده‌ای در محلات نشان داد.

مردم مبارز ایران!

باید از تمام تجارب گذشته خود بیاموزیم. از هم اکنون باید هوشیار باشیم و نباید اجازه دهیم که بار دیگر شیادان و فریبکارانی از نمونه خمینی، ثمره مبارزات ما مردم را نابود کنند. ما توده‌های مردم ایران باید به نیرو و قدرت خودمان متکی باشیم. ما توده‌های کارگر و زحمتکش باید خودمان سرنوشتمان را در دست بگیریم. تنها راهی هم که تضمین‌کننده حاکمیت ما بر سرنوشتمان خواهد بود، به دست گرفتن قدرت از طریق شوراهاست. ما نیازی نداریم که دیگران برای ما به عنوان رهبر و ارباب تصمیم بگیرند. در هر کارخانه و کارگاه در هر محل کار، در دانشگاه‌ها، موسسات، محلات، روستاها، و بالاخره در سطح سراسر جامعه، خود ما توده‌های مردم می‌توانیم از طریق شوراها حکومت کنیم و قدرت سیاسی را به دست بگیریم و از دست‌آوردهای انقلاب و مبارزاتمان پاسداری نماییم.

سازمان ما که اساساً برای اسقرار یک جامعه سوسیالیستی مبارزه می‌کند و خواهان حاکمیت توده‌های زحمتکش مردم ایران بر سرنوشت خود و تحقق تمام مطالبات و اهداف توده‌های مردم است، پیگیرانه از سرنگونی جمهوری اسلامی و استقرار حکومت شورایی کارگران و زحمتکشان دفاع می‌کند.

ما شرکت‌کنندگان در کنفرانس دوازدهم سازمان فدائیان (اقلیت) با تأکید بر تلاش و مبارزه خستگی‌ناپذیر برای پیروزی هرچه سریع‌تر توده‌های مردم ایران، بار دیگر به توده‌های کارگر و زحمتکش مردم ایران درود می‌فرستیم.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی- برقرار باد حکومت شورایی

زنده باد آزادی - زنده باد سوسیالیسم

شرکت‌کنندگان در کنفرانس دوازدهم سازمان فدائیان (اقلیت)

۱۵ آذر ماه ۱۳۸۸